

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 września 2011 r. w sprawach połączonych T-394/08, T-408/08, T-453/08 i T-394/08 Regione autonoma della Sardegna i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 listopada 2011 r. przez HGA Srl i in.

(Sprawa C-630/11 P)

(2012/C 118/12)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: HGA Srl i in. (przedstawiciele: G. Dore, F. Ciulli i A. Vinci, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Regione autonoma della Sardegna, Selene di Alessandra Cannas Sas i in.

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie lub zmiana wyroku Sądu z dnia 20 września 2011 r. w sprawach połączonych T-394/08, T-408/08, T-453/08 i T-454/08;

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji WE z dnia 2 lipca 2008 r. (Pomoc państwa C1/2004 Włochy — SG-Greffe (2008) D/204339) w sprawie programu pomocy „Ustawa regionalna nr 9 z 1998 r. — nadużycia w stosowaniu programu pomocy N 272/98”.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie na jego poparcie podnoszą sześć zarzutów.

W ramach zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie podnoszą w szczególności naruszenie istotnych wymogów formalnych, naruszenie i błędne zastosowanie art. 4, 6, 7 i 6 rozporządzenia (WE) nr 659/99⁽¹⁾, naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady pewności prawa oraz naruszenie art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem. Według wnoszących odwołanie decyzja Komisji jest niezgodna z prawem, ponieważ została wydana po sprostowaniu zakwalifikowania pomocy, pomimo że żaden przepis nie przewidywał takiego sprostowania. Ponadto o wszczęciu postępowania w wyniku sprostowania Komisja powiadomiła trzy i pół roku po otrzymaniu przez nią pełnej dokumentacji dotyczącej pomocy. Zarzut ten został podniesiony w postępowaniu w pierwszej instancji, jednak Sąd nie wypowiedział się w jego przedmiocie.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady pewności prawa i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz naruszenia i błędnego zastosowania art. 4, 7, 10 i 16, rozporządzenia (WE) nr 659/99. Zdaniem wnoszących odwołanie decyzja Komisji została wydana z naruszeniem przepisanych terminów proceduralnych.

Przedmiotem zarzutu trzeciego jest naruszenie art. 108 TFUE oraz art. 1, 7, 14 i 16 rozporządzenia (WE) nr 659/99. Na poparcie tego zarzutu wnoszące odwołanie wskazują, że decyzja

Komisji jest niezgodna z prawem, ponieważ pomoc nie została nigdy zmieniona przez Region w stosunku do postanowień ustawy regionalnej nr 9/1998.

W ramach czwartego zarzutu wnoszące odwołanie podnoszą naruszenie i błędne zastosowanie zasady konieczności, zasady skutku zachęcającego i zasady ochrony konkurencji oraz towarzyszące temu naruszenie art. 7 i 14 rozporządzenia (WE) nr 659/99, naruszenie i błędne zastosowanie art. 108 TFUE, brak uzasadnienia oraz naruszenie art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem. Według wnoszących odwołanie decyzja Komisji jest niezgodna z prawem, ponieważ w rzeczywistości pomoc miała skutek zachęcający, którą to okoliczność Komisja powinna była zbadać również w wypadku złożenia wniosku po rozpoczęciu prac. Sąd nie wypowiedział się w przedmiocie tego aspektu sprawy.

Zarzut piąty odnosi się do naruszenia zasady pewności prawa i — w innym aspekcie — zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz naruszenia art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/99. Zdaniem wnoszących odwołanie wyrok oparty jest na błędnym założeniu, jakoby sąd wspólnotowy nie mógł dokonać oceny uzasadnionych oczekiwań wywołanych przez organy krajowe u beneficjentów pomocy.

Ostatni zarzut dotyczy naruszenia zasady bezstronności i zasady ochrony konkurencji. Według wnoszących odwołanie Sąd niesłusznie stwierdził, że Komisja nie dopuściła się nierównego traktowania w zaskarżonej decyzji, gdzie nałożyła obowiązek odzyskania pomocy przyznanej wnoszącym odwołanie, a jednocześnie uznała, że w przypadku dziesięciu innych przedsiębiorstw, które rozpoczęły prace po złożeniu wniosku, wystąpił skutek zachęcający, chociaż złożenie wniosku nie daje pewności uzyskania pomocy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 83, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 września 2011 r. w sprawach połączonych T-294/08, T-408/08, T-453/08 i T-454/08 Regione autonoma della Sardegna i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 grudnia 2011 r. przez Regione autonoma della Sardegna

(Sprawa C-631/11 P)

(2012/C 118/13)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Regione autonoma della Sardegna (przedstawiciel: A. Fantozzi, avvocato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Selene di Alessandra Cannas Sas i in.

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie lub zmiana wyroku Sądu z dnia 20 września 2011 r. w sprawach połączonych T-394/08, T-408/08, T-453/08 i T-454/08;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji WE z dnia 2 lipca 2008 r. (Pomoc państwa C1/2004 Włochy — SG-Greffe (2008) D/204339) w sprawie programu pomocy „Ustawa regionalna nr 9 z 1998 r. — nadużycia w stosowaniu programu pomocy N 272/98”.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 107 ust. 3 TFUE. W szczególności wnosząca odwołanie podnosi naruszenie i błędne zastosowanie zasady konieczności i zasady skutku zachęcającego, wynikające z nadmiernie formalistycznego podejścia, sprzecznego z zasadą przewagi treści nad formą, oraz z nieuwzględnienia specyfiki aspektów prawa intertemporalnego charakteryzujących ten konkretny przypadek.

Zarzut drugi odnosi się do naruszenia zasady pewności prawa i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz naruszenia art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁾. Zastrzeżenia dotyczą pominiętej w zaskarżonym wyroku intertemporalnej specyfiki przedmiotowej sytuacji. Według wnoszącej odwołanie Sąd postąpił wbrew orzecznictwu w przedmiotowym zakresie, wymagając od podmiotu gospodarczego stopnia staranności nieosiągalnego w danej sytuacji, zważywszy że konieczna uprzedniość wniosku w stosunku do rozpoczęcia prac jest parametrem wspólnotowym, którego wprowadzenie nastąpiło w czasie, kiedy miały miejsce okoliczności faktyczne sprawy, a zatem nie było wiadome w chwili, gdy podejmowane były decyzje przedsiębiorstwa.

⁽¹⁾ Dz.U L 83, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 września 2011 r. w sprawach połączonych T-394/08, T-408/08, T-453/08 i T-454/08 Regione autonoma della Sardegna i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 grudnia 2011 r. przez Timsas Srl

(Sprawa C-632/11 P)

(2012/C 118/14)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Timsas Srl (przedstawiciele: D. Dodaro i S. Pinna, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Regione autonoma della Sardegna, Selene di Alessandra Cannas Sas i in.

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 20 września 2011 r. w sprawach połączonych T-394/08, T-408/08, T-453/08 i T-454/08, w zakresie, w jakim oddala zastrzeżenie skarżącej odnoszące się do braku uzasadnienia co do oceny skutku zachęcającego spornej pomocy
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji WE z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie programu pomocy „Ustawa regionalna nr 9 z 1998 r. — nadużycia w stosowaniu programu pomocy N 272/98” C 1/04 (ex NN 158/03 i CP 15/2003) (Dz.U. L 302 s. 9);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącej odwołanie zaskarżony wyrok jest wadliwy ze względu na zniekształcenie zarzutów podniesionych w skardze, naruszenie prawa, nielogiczność i wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia. W szczególności wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd nie uzasadnił, choćby w sposób dorozumiany, powodów oddalenia zastrzeżenia odnoszącego się do oczywistego błędu popełnionego przez Komisję przy ocenie skutku zachęcającego pomocy. Sąd argumentował, że „chodzi [...] jedynie o zbadanie, czy skarżące dowiodły istnienia w niniejszej sprawie okoliczności mogących zapewnić efekt zachęty spornego programu nawet przy braku złożenia wniosku przed rozpoczęciem realizacji omawianych projektów”, nie stwierdził jednak, że skarżący nie przedstawili takiego dowodu ani nie podał żadnego powodu, ze względu na który możliwe było zrozumienie podstawy takiego (całkowicie dorozumianego) przekonania.

Twierdzenie zawarte w pkt 227 zaskarżonego wyroku, w myśl którego Komisja nie była zobowiązana dokonać oceny szczególnych okoliczności odnoszących się do poszczególnych beneficjentów, jest według wnoszącej odwołanie niewystarczające lub wewnętrznie sprzeczne. Zdaniem wnoszącej odwołanie niezrozumiałe jest, w jaki sposób skarżące mogły uzasadnić wystąpienie skutku zachęcającego inaczej niż poprzez przedstawienie okoliczności z własnego doświadczenia: Komisja oraz — przy rozpatrywaniu skargi — Sąd powinni byli sformułować jednolitą zasadę poprzez zobiektywizowanie sytuacji każdego z reprezentowanych podmiotów, która to sytuacja mogła być uważana za wyjątkową lub specyficzną dla tego podmiotu jedynie w odniesieniu do konkretnych danych, ale mogła być przedstawiona również w sposób ogólny i abstrakcyjny.